

NIKO GRAFENAUER

K É Z

A kéz elfekszik a porban, mint levedlett kígyóbőr.
Némán lelóg, bárhová nyúlsz, magad vagy.
A fej sötétbe mártózik, súlyos méhrajba,
körötte csak az idő áll nyitva a szemnek.

Foltjaid a földre szegeznek, ott fekszel
összevissza lyuggatva az öregségtől.
Vékonyan csorduló nyáladban féreg költ.
A láng ragad a sártól, mint a felmosórongy.

Előlopakszanak néma mozdulatokkal,
miket barna csákyákként vonszolnak maguk után.

Ács Károly fordítása

S Ú L Y

A fejen füstként szétfoszlanak a sávok,
a szellem kivirágzik. Lassan hull a hámlás,
a szelek döglötten lógnak, mint üres kabátujj.
Pókhálós lélegzet legyinti arcod.

Az a lapos potrohú végleg hozzád tapadt,
rágcsálja tudatod, akár a zöld salátát,
mindent víz itat át, a tél komor
és hosszú, senki nem kel útra.

Alvás közben, míg összefolysz az éjjel,
alattad sötét tócsába gyúlik a súly.

Ács Károly fordítása

S Z E M

A szemed olyan, akár a nedves göröngy,
csillámló csiganyom tajtékzik rajta.
A lélek homályba zárkózik, a képek
elsüllyednek, mint a lassan sötétülő tükörben.

Sárga gyertya-agyarak közt fekszel,
lángok libegnek körül, néma jósnők.
A szél porban vonszolja nehéz szárnyait.
A szemed ellepő legyek fekete kupaccá gyűlnek.

Ács Károly fordítása

A V E N D É G

Áldozatul estél, hallgatag vendég:
az egyre sűrűsödő árnyék betemet.
Magadba omlasz, s mint aki földadta életét,
moha földi le gondosan szemedet.

A kék csendből, mint kődarab, kismadár pattan
befelé fordult, üres tekintetedbe.
Bőröd alatt láng ökle ütöget halkán,
és mint fakó látomás ellobogsz benne.

A tömör csendbe, az esőn, szertartásképpen,
az óraütés besiklik, az idővel lekezel.
Világa, rajongó pillantásnak börtönében,
a mélyben legsötétebb hangjával felel.

A sötétben fénycsikként ragyogó kezét
súlyos nyavalyák mállasztják szüntelen.
A hideg ujjakból sikolyod elered,
és korbácsként csattan a semmiben.

Torok Csaba fordítása